

Den indiske repræsentant advarede imod at argumentere for nedrustning med henvisning til frigørelsen af midler til underudviklede lande. Dette var ikke hovedformålet med en nedrustning, og man skulle ikke være så sikker på, at nedrustningen, som i sig selv kunne blive bekostelig nok, ville kunne frigøre sådanne midler.

Endelig pegede han på FN's afgørende rolle i den kollektive sikkerhed i en nedrustet verden. I den sidste tid havde FN for første gang grebet ind i stridigheder, ikke mellem to lande, men inden for et enkelt lands grænser. Denne udvikling, som i sig selv var sund, ville fortsætte og organisationens ansvar vokse. Heraf ville igen følge nødvendigheden af et meget omfattende, selvstændigt FN-apparat, og den indiske regering var af den opfattelse, at dette apparats virkning var et spørgsmål om verdens sikkerhed og derfor sikkerhedsrådets ansvar.

Under debatten den 28. oktober fremkom bl. a. indlæg fra Den forenede arabiske Republik i afrustningsspørgsmålet. Den forenede arabiske Republiks repræsentant, *ambassadør Omar Loutfi*, udtalte, at FN måtte give visse direktiver for afrustningsforhandlingerne, men skulle dette ske i form af en resolution, måtte der være enighed mellem de to grupper i timagtskomiteen om disse direktiver.

Den forenede arabiske Republik støttede tanken om en udvidelse af timagtskomiteen, men opstillede også i denne henseende den forudsætning, at de to grupper i den nuværende timagtskomité måtte være enige, ikke blot i henseende til det principielle spørgsmål om en udvidelse af komiteens medlemskreds, men også med hensyn til det konkrete spørgsmål om, hvilke stater der skulle optages i komiteen. Den forenede arabiske Republik ønskede fremtidigt en snæver forbindelse mellem dette forhandlingsorgan og FN.

Den svenske udenrigsminister, *Östen Undén*, udtalte den 31. oktober i udvalget, at han af indlæg såvel under generaldebatten som under debatten i første udvalg havde fået indtryk af, at mange talere var af den anskuelse, at der under 15. plenarforsamling skulle søges udarbejdet et kompromis mellem de østlige og vestlige resolutionsforslag om afrustning. Den samme intention kunne

spores bag de resolutionsforslag angående de grundlæggende principper for en afrustningsoverenskomst, der var fremsat af Sovjetunionen, respektive USA, Storbritannien og Italien.

Udenrigsminister Undén kunne imidlertid ikke dele denne anskuelse. Hvis forhandlingerne i timagtskomiteen havde tilvejebragt en tilnærmelse mellem parternes standpunkter, ville det have været naturligt ved forhandlingerne i første udvalg at søge at slå bro mellem de divergerende meninger og søge opnået enighed om de grundlæggende principper for en afrustningsoverenskomst. I betragtning af situationen fandt han imidlertid, at første udvalg ikke skulle sigte videre end til at søge retableret et passende forhandlingsmaskineri. Dette ville involvere mange spørgsmål af en proceduremæssig karakter, i hvilken forbindelse han fremfor alt ønskede at henvise til de udtalelser, som han havde fremsat allerede under generaldebatten, og hvori han havde anbefalet iværksættelsen af undersøgelser med hensyn til teknisk betonedde problemer i forbindelse med nedrustningsspørgsmålet; sådanne undersøgelser måtte under alle omstændigheder foretages før eller senere, og på denne måde kunne man udnytte tiden, indtil de politiske forhandlinger havde ført til et resultat.

Udenrigsminister Undén gav udtryk for, at han i denne forbindelse ikke udelukkende og ikke engang primært tænkte på undersøgelser med hensyn til kontrolproblemerne; mange andre spørgsmål af teknisk natur måtte gøres til genstand for undersøgelse, og som eksempel på sådanne spørgsmål, hvoraf nogle indeholdt visse kontrolaspekter, nævnedes bl. a. forhindring af overraskelsesangreb, indstilling af produktionen af spaltbart materiale til militært brug, udnyttelsen af det ydre rum og spørgsmålet om atomvåbenfri zoner.

Nedrustningsspørgsmålet bevarede sin prioritet på første udvalgs dagsorden, men debatten afvikledes med lange afbrydelser, hvorunder andre dagsordenspunkter drøftedes.

I sin forelæggelsestale vedrørende det af Canada, Norge og Sverige stillede forslag (se ovenfor under (F)) understregede den canadiske udenrigsminister *Howard C. Green* den 1. november, at resolutionsforslaget ikke